

SVĚTLO POD LEDOVCEM

Na podzim uplynulo dvacet let od začátku mého pobytu v evangelizační škole Jeunesse-Lumière ve Francii. Před začátkem pobytu v „JL“ jsem prožil několik záříjových týdnů v Komunitě blahoslavenství v městěčku Nay, které se nachází nedaleko od Lurd – a tedy i v podhůří Pyrenejí.

Každý den jsem při práci na zahradě a někdy i při chvílích roztržitosti v kapli pokukoval po vábně vyhlížejících vrcholcích blízkých hor.

Před koncem pobytu v Nay se mi konečně naskytla příležitost vyrazit k vytouženému cíli. Hned na začátku se přiznávám, že jsem se chystal cestovat přesně tak, jak se nemá – tedy sám. Nebylo to poprvé ani naposledy. Věřím, že mě pochopíte: kdo z nás neudělal někdy v životě něco nerozumného...? ☺

Vypůjčil jsem si v komunitě boty, které aspoň vzdáleně připomínaly pohorky (měly ovšem skoro dokonale hladkou podrážku; do těžkého terénu opravdu nic moc...). Do batůžku jsem vsunul pár nejnnutnějších věcí včetně čokolády, pláštěnky a baterky a začal jsem stopovat. Vše šlo dobře. Zanedlouho jsem vystupoval z auta ochotného řidiče ve větrném průsmyku někde na hranicích mezi Francií a Španělskem.

Celodenní túra byla krásná. Procházel jsem kolem horských jezer, škrábal jsem se prudkými svahy do dalších výše položených průsmyků, opatrně jsem přecházel sněhová pole.

Někdy v průběhu odpoledne se ozvalo pravé koleno, které mě v té době dost zlobilo. A zrovna dnešek si vybralo, aby začalo zlobit opravdu pořádně. Krásné výhledy na horské štíty mi dost zešedly při představě, že mě čeká ještě dlouhá cesta dolů do údolí.

Musel jsem jít stále pomaleji, koleno bolelo pořád víc. Bylo jasné, že dolů se dostanu až potmě... Když jsem se dobelhal do údolí, dělaly se mi bolesti mžitky před očima. Zcela opuštěným údolím vedla jen kamenitá cesta, po níž pravděpodobně už dlouho nikdo nejel. Domů mi zbývalo nějakých třicet kilometrů. Původně jsem počítal s tím, že tuto vzdálenost snadno v průběhu noci ujdu, ale teď...? Tma byla stále hustší, začínalo mrznout, a já se hlemýždí rychlostí posunoval k nekonečně vzdálenému cíli. Občas jsem se ohlédl, i když mi bylo jasné, že v tento čas a po této cestě jistě nikdo nepojede.

Ovšem... co to? Po nějaké půl hodině jsem kdesi vzađu, kde se dal tušit ledovec hory Balaïtous, zahlédl světélko. Asi jen málokdy v životě mi pohled na malé světlo vllil takovou naději jako tehdy. Skutečně: světlo se blížilo! Po chvíli bylo jasné, že je to příjízdní terénní auto. Usilovně mávám. Řidič se slitoval a zastavil mi. Byl to mladý muž, který měl zálibu v lyžování na opuštěných horských ledovcích. Byl tak hodný, že mě zavezl přímo k domu komunity. Když jsem vystoupil z auta, zjistil jsem, že koleno už vůbec neohnu. Pomoc přišla v pravý čas...

Občas si na tuto příhodu vzpomenu. Zvláště ve chvílích, kdy se mluví nebo píše o tom, že světlo je symbolem naděje. Popsaný příběh je pro mě docela konkrétní a nezapomenutelnou ilustrací tohoto přirovnání.

„To světlo svítí v temnotách a temnota ho nepohltila,“ čteme v první Janově kapitole o vtěleném Božím Slově, o Kristu. Také my, jednotlivci i celé lidstvo, jsme se ocitli nekonečně daleko od cíle – od plnosti života v Božím království. Naše nohy by nás tam nikdy nedonesly. O Vánocích nám zazářilo světlo naděje: je zde Ježíš, který nám vzdálený cíl neskonale přibližuje.

Ať Kristovo světlo nepohlčí v našem životě žádná temnota: temnota strachů a starostí, temnota naší lenosti a prostřednosti, temnota nevíry kolem nás, temnota modliteb, na které jsme zatím nedostali odpověď, temnota utrpení tohoto světa... „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života,“ říká apoštol Petr Ježíšovi.

Využijme i letošní Vánoce k pevnému rozhodnutí jít za Kristem, pravým Světlem, za tím, který se svým Slovem života obrací s láskou ke každému z nás.

o. Petr

ABYCH NĚKOHO NEURAZIL, NEPŘEJI LIDEM, ALE POSTAVIČKÁM Z BETLÉMA

„PŘEJI VOLŮM, ABY NEŘVALI Z PLNA HRDLA NA VŠECHNO KOLEM,
OSLŮM, ABY NEBYLI PALIČATÍ A TUPÍ,
OVEČKÁM, ABY NEŠLY SLEPĚ ZA PRVNÍM LEPŠÍM PASTÝŘEM,
PASTÝŘŮM, ABY SI NEMYSLELI, ŽE TY OVEČKY JSOU TAK HLOUPÉ, JAK VYPADAJÍ,
ANDĚLŮM, ABY MĚNĚ LÍTALI A VÍC CHODILI PO ZEMI MEZI LIDMI,
KRÁLŮM, ABY NEZŮSTALI NAŽÍ JEN S KORUNOU NA HLAVĚ,
A SVATÉ RODINĚ, ABY NAŠLA TEPLÉ MÍSTO V SRDCÍCH LIDÍ.“

o. Zbigniew Czendlik

*Možná bylo nebe plné hvězd,
když se tři mudrci z Východu
rozhodli vyjít za tou,
která byla znamením Krále králů.*

*I na dnešním nebi je mnoho hvězd
a záleží na nás, jestli se vydáme za stejnou
jako před staletími mudrci.*

*A jestli ano,
potom i my prožijeme radost mudrců i pastýřů
na konci jejich hledání – hlubokou radost v srdci,
která se dá těžko pojmenovat,
která je láskyplným dotekem Boha.*

*Ať světlo, které naplnilo pastýře i mudrce radostí,
zazáří i Vám.*

Za to se modlím a k tomu Vám všem žehnám.

+Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2014

*Požehnané svátky
Kristova narození,
dobrý a šťastný
celý příští rok*

*přeje
redakční rada
a o. Petr*

PROŽILI JSME

Svatí Cyril a Metoděj k nám připutovali z východu...

Naše obec navázala v roce 2008 družební spolupráci se slovenskou obcí Kechnec, která se nachází poblíž Košic. V letošním roce přispěla družební obec darem – sousoším svatých Cyrila a Metoděje. Toto dílo bylo umístěno u hřbitova. V pondělí na Hody (29. září) byla dřevořezba v téměř životní velikosti otcem Petrem požehnána za účasti zastupitelů obou obcí a našich farníků.

„Po více než 1150 letech k nám symbolicky připutovali svatí Cyril a Metoděj s novým poselstvím o přátelství mezi lidmi, potřebě společné řeči a s vírou v Boha. Sousoší bylo umístěno na symbolické „cestě života“ – mezi kostelem sv. Václava a místem posledního odpočinku našich blízkých,“ řekl tehdejší starosta obce Vlastimil Jansa.

Informace poskytl Vlastimil Jansa

HOSTÝNSKÉ OHLÉDNUTÍ

aneb Jak jsme načerpaly v mnoha směrech

V neděli 26. října se skupina maminek mladých a také už i zasloužilých (a tam řadím i sebe) vydala na dvoudenní duchovní obnovu na sv. Hostýn. Původně nás mělo jet sedmnáct, ale z různých důvodů nás nakonec odjelo jedenáct. Osvědčeným průvodcem byl náš o. Petr.

Kdo byl aspoň nějaký rok na mateřské, ví, že je moc potřeba aspoň někdy na pár hodin změnit prostředí domova, aby si ho člověk dokázal víc vážit. To i mnoho dalšího nám dva dny na promodleném místě umožnily.

Kromě duchovního programu se našel čas i k výletu do krásné přírody v okolí Svatého Hostýna.

Vzniklo tu výborné společenství a to jak po stránce lidské, tak i duchovní.

Ve zdejších exercičních domě je moc pěkná kaple, ve které jsme se scházeli k modlitbě breviáře, měli jsme tu i adorace a mše. O. Petr měl připravená hodně zajímavá zamyšlení a nechyběla ani svědectví o Boží přítomnosti v našich všedních dnech. Taky mě povzbudilo vědomí, že podobné starosti, výčitky a obavy, které mám já, mají i mnohé další... Že s nimi bojujeme všechny, že se můžeme jedna od druhé učit.

V pondělí bylo na Hostýnku nádherné slunečné počasí (dole byla inverze, nad Bystřicí byly vidět šedé mraky), a tak jsme odpoledne vyrazili na menší procházku do lesů kolem. Nakonec jsme dali asi 12 km, protáhli si nohy a kochali se pestrými barvami podzimu.

Oba společné večery byly hodně veselé, přispěla k tomu ochutnávka dobrých vzorků z domácích zdrojů. V úterý odpoledne jsme se s dobrou náladou a s mnoha dobrými předsevzetími vydali na cestu k našim drahým domovům.

Díky vám, milé dámy, za skvělou společnost, zvlášť díky Peťce Blahové za zorganizování celé akce. Všecko krásně klapalo. Velký dík Vám, otče Petře, za Váš čas a energii, za slova povzbuzení i za humor, který je Vám vlastní. ☺ Také velké díky Bohu za ochranu.

Věřím, že se zase příště na Hostýnku sejdem a že nás bude víc. Těším se už teď.

A. Tlachová

V pátek 17. října se na naší faře konalo děkanátní setkání mládeže.

Snímek nezachycuje probíhající večeři, ale jednu ze soutěží...

V neděli 26. října se ve farní stodole uskutečnilo promítání diapozitivů ze života naší obce a farnosti (některé snímky byly i z Josefova) ze 70. a 80. let minulého století. Akce se setkala s velkým zájmem; diváků se sešlo kolem 150. Pamětníci si rádi připomněli své známé (nebo i sebe samotné), jak vypadali před čtyřiceti lety. Snímky nám též připomenuly, jak mnohými změnami naše obec za uplynulá léta prošla, o kolik je krásnější a upravenější...

Při promítání nás doprovázela cimbálová muzika Ing. Kůrečky. Celá akce vzešla z iniciativy členů fotokroužku Dolní Bojanovice; patří jim za to velký dík. Pro velký zájem se promítání bude konat ještě jednou – pravděpodobně někdy v průběhu postní doby; čas bude ještě upřesněn.

Příkládáme snímek, který pochází právě z období, kterého se promítání týkalo.

Krojovaná svatba v 80. letech

Poutní zájezd do Bukovinky, Křtin a Vranova u Brna

O. František Pořízek, o. Jaromír Pořízek a p. učitel František Pořízek zanechali v naší farnosti a obci významný duchovní odkaz. Letos 14. listopadu uplynulo 50 let od úmrtí o. Jaromíra Pořízka, který v naší farnosti působil nejprve jako kaplan. Po smrti svého strýce děkana Františka Pořízka v roce 1939 byl jmenován farářem, a to až do roku 1950, kdy byl zatčen a odsouzen ve vykonstruovaném procesu k 15 letům vězení.

Přesto, že si o. Jaromíra pamatují už jen naši nejstarší farníci, v sobotu 15. listopadu odjel do Bukovinky na Blanensku, kde se narodil, plný autobus lidí uctít jeho památku. Vyjelo se ráno a po příjezdu se v tamním kostele slavila za něho, ale i za naši farnost mše svatá. Hlavním celebrantem byl o. Jiří Kaňa. Při kázání nás se životem o. Jaromíra seznámil Josef Cyril Komosný, který o něm psal svoji diplomovou práci (výťah z ní následuje). Po mši svaté jsme přešli na místní hřbitov ukrytý v lese. Tam jsme se pomodlili za zemřelého a místostarosta Tomáš Makudera položil kytilci za obec a farnost.

Z Bukovinky jsme přešli do Křtin, poutního místa na Blanensku, kde nás chrámem Nanebevzetí Panny Marie provedl místní kněz o. Jiří Paleček. Viděli jsme nádhernou stavbu navrženou významným architektem baroka Janem Santinim, označovanou za barokní perlu Moravy. Stavba byla dokončena dlouho po jeho smrti v roce 1750.

Centrální dispozice kostela je situována na půdorysu řeckého kříže. Okolo kostela je ambit a kaple sv. Anny. Zdi ambitu jsou zdobeny obrazy, které vyjadřují zbožnost a úctu k Panně Marii křtinské. Také jsme navštívili pod chrámem tzv. hrob svatého Lazara, což je

vlastně kostnice, a poslechli si jedinečnou zvonkohru.

A proč se Křtiny staly poutním místem? Jak praví jedna z pověstí, socha Panny Marie křtinské byla nalezena za silné bouře v nedalekém lesíku. Okamžitě byla přenesena do tehdejšího kostela. Na místě nálezu sochy lidé postavili památný sloup s mariánským obrázkem. Panna Maria to lidem nikdy prý nezapomněla a vždy, když se k ní v těžkostech obrátili, tak jim pomohla, např. v dobách Třicetileté války, v dobách moru, atd.

Po obědě jsme ještě přešli na mariánské poutní místo a duchovní centrum sv. Františka z Pauly do

Vranova u Brna. Tam jsme si prohlédli kostel Narození Panny Marie se zajímavým betlémem a po krátkém duchovním programu jsme odjeli zpět domů.

Cestou nás doprovázel o. Petr Karas a Václav Salajka. A také jsme si poslechli vzpomínky Růženy Komosné na to, jak prožívala II. světovou válku.

Pouť byla velmi zajímavá a všem se líbila. Leckteří projevili přání, že by se mohla opět podobná cesta na nějaké jiné poutní místo uskutečnit.

B. Bílíková

VZPOMÍNKA NA 50. VÝROČÍ ÚMRTÍ O. JAROMÍRA POŘÍZKA

Letos je tomu 20 let, kdy byla na budově naší bojanovské fary odhalena pamětní deska významnému muži, knězi a mučedníkovi komunistického režimu o. Jaromíru Pořízkovi. Mnozí farníci a spoluobčané kolem této desky denně chodí, ale kolik z nich tuší, o jakou osobnost vůbec šlo? Pamětníků pana faráře pomalu, ale jistě ubývá a mladší generaci, která se o komunistické diktatuře v naší zemi dovidá pouze něco málo v dějepise, jméno o. Pořízka asi už nic neříká.

„... je odsouzeno tolik kněží a neprosí, a já proto chci také s nimi si odtrpět... i kdyby to mělo trvat dlouho, a kdybych snad zde zemřel, nermuťte se, zase se shledáme u Pána Boha ...“

slova o. Pořízka z vězeňského motáku

Apřítom je dnes velmi potřeba, abychom si připomínali ty, kteří byli v minulém století pro svou víru tolik pronásledováni.

Rád bych tedy všechny čtenáře Cesty seznámil alespoň se základními informacemi o životě a činnosti tohoto kněze, který se nasmazatelně vryl do paměti naší farnosti i obce.

P. Jaromír Pořízek se narodil 13. 4. 1902 v Bukovince (okr. Blansko), ale již velmi brzy kvůli bídě v rodném domě odešel ke svému strýci P. Františku Pořízkovi, faráři a děkanovi, na faru do Bojanovic. Tady začal navštěvovat obecnou školu a později za přispění svého strýce odešel studovat na gymnázium do Brna. Po maturitě si mladý Jaromír podal přihlášku na práv-

nickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kam také do prvního semestru nastoupil. Ovšem záhy nato se rozhodl ke studiu teologie a v roce 1922 vstoupil do brněnského kněžského semináře. Strýc o. František jeho rozhodnutím příliš nadšen nebyl, sám by raději viděl Jaromíra právníkem, než knězem. Přesto Jaromír ve svém rozhodnutí vytrval a 5. 7. 1926 byl v Brně vysvěcen.

Svoji prmiční mši svatou neslavil v rodné obci, jak to bývá zvykem, ale právě v Bojanovicích, které považoval za svůj druhý domov. Svě první kaplanské místo nalezl v nedalekých Mutěnicích, později byl přeložen do Boskovic a od roku 1928 kaplanoval v Čejkovicích.

V této farnosti se velmi

zasloužil o vybudování katolického domu, které mu ovšem přineslo mnohé nesnáze, neboť stavba nebyla mnoha občany podporována a dokonce byly v průběhu stavby zpronevěřeny značné finance. Pater Jaromír se v rámci pomoci sám natolik zadlužil, že stavbu pomáhal splácet, i když už byl od roku 1932 kaplanem v Bojanovicích. Sem se dostal na přimluvu svého strýce o. Františka, který byl v té době již vážně nemocen a synovec Jaromír mu jezdil v době kaplanování v Čejkovicích hodně vypomáhat.

V roce 1939 se po smrti svého strýce stává farářem, kterým byl v Bojanovicích až do svého zatčení v lednu 1950. V době války o. Jaromír pečlivě zaznamenával její průběh do farní kroniky, a stejně tak máme díky němu zachycen i popis událostí konce války a osvobození obce v roce 1945. Hned po skončení válečných útrap se dal do příprav a stavby nové fary. Za jeho působení byl upraven hřbitov i okolí fary s novou ohradní zdí. Otec Jaromír také začal plánovat a vyřizovat vše potřebné pro stavbu opěrné zdi – parkánu – kolem farního kostela.

V roce 1948 došlo ke změně politického systému a v celé zemi byl nastolen komunistický režim. Nejinak

tomu bylo i v naší obci, ač bylo jejími občany dáno při volbách jasně najevo, že s novým politickým systémem většina nesouhlasí. Jedním z hlavních „nepřítelů nového režimu“ byla pochopitelně katolická církev s jejími představiteli. Od roku 1949 začalo docházet k prvním perzekucím duchovních a k pronásledování všech odpůrců režimu. I v Bojanovicích byly záhy zlikvidovány všechny spolky a sdružení, které režim neuznal. Také se zde mimo to vytvořil i „první domácí odboj“, kdy skupina mladíků začala dělat různé naschvály místním komunistům. Dohledu StB pochopitelně neušel ani pan farář Pořízek, který byl od roku 1948 soustavně sledován nově zřízeným úřadem pro věci církevní. Místní „buňka KSČ“ považovala otce Pořízka za hlavní „brzdu v socializaci celé vesnice“, a proto vyvstala potřeba najít nějakou záminku k jeho likvidaci.

Touto záminkou se bohužel stala malá roztržka mezi farářem a místním předsedou ohledně hry náboženského divadla. Tato politováníhodná skutečnost nakonec způsobila, že byl později zcela nevinný pan farář Pořízek započítán mezi hlavní aktéry vraždy jednoho hodonínského estébáka.

Celý tento případ byl nazván Vetejška a spol. (podle hlavního pachatele) nebo tzv. „hodonínský případ“. Do chystaného soudního procesu s hlavními aktéry byl otec Jaromír vybrán až dodatečně, pod zcela falešnými a nepřesvědčivými důkazy. Jednoduše řečeno, byla zde snaha a velký tlak jej z obce odstranit a zničit, aby již neměl žádný vliv na své farníky. Dále bylo také nutné, aby ve vykonstruovaném případě nejlépe figuroval i katolický kněz, aby se tak pracujícím lidu ukázala „zrůdná tvář křesťanského náboženství“. Tím mělo dojít k „oslabení vlivu“ církve na místní obyvatelstvo, neboť celý region byl známý svou horlivou náboženskou činností.

Lidový soud se všemi obžalovanými se nakonec odehrál v březnu roku 1950 v hodonínské sokolovně. V průběhu vyšetřování byly panu faráři Pořízkovi vytýkány zcela smyšlené, nebo hodně překroucené skutečnosti. O pravdu zde vůbec nešlo, jak je dnes zřejmé z vyšetřovacích spisů. I samotný soudní proces byl z dnešního pohledu směšnou divadelní fraškou. Dodnes se nám např. zachoval krátký filmový záznam i torzo zvukového záznamu ze soudního přelíčení, z nichž si můžeme s odstupem času

udělat vlastní úsudek o celé tehdejší situaci. Konečný rozsudek zněl pro otce Jaromíra patnáct let těžkého žaláře, ztráta majetku a občanských práv.

Pan farář prošel svou křížovou cestu jako mnozí tehdy odsouzení těmi nejhoršími žaláři: Uherské Hradiště, Mírov, Leopoldov, kde jej nakonec v roce 1960 zastihla prezidentská amnestie. Po návratu z vězení měl otec Jaromír již zakázáno působit jako duchovní a musel nastoupit k těžké práci v lese. Místem jeho pobytu (pod dohledem StB) mohla být pouze rodná obec Bukovinka, kde bydlel u své sestry. Jeho zdravotní stav se kvůli utrpení v kriminálech neustále zhoršoval a v roce 1964 se podrobil jedné operaci v brněnské nemocnici. Vše nasvědčovalo v brzký návrat domů, ale 14. 11. 1964 nečekaně a náhle zemřel. Nejasné okolnosti jeho smrti dnes už není nijak možné prověřit a objasnit. Pochován byl 18. 11. 1964 za účasti mnoha drahých bojanovských farníků na lesním hřbitově v Bukovince. Po pádu komunistického režimu byl P. Jaromír Pořízek v roce 1991 plně rehabilitován.

*br. Cyril Josef Komosný
OFMCap.*

DUCHOVNÍ OBNOVA s o. Pavlem Pacnerem

Otec Pavel se tváří tradičně optimisticky...

Ve dnech 5. a 6. prosince proběhla v naší farnosti adventní duchovní obnova vedená o. Pavlem Pacnerem, kterého jsme zde rádi uvítali.

První přednáška byla na téma „Hurá ke zpovědi“. Shodli jsme se na tom, že ke zpovědi nechodí nikdo z nás s nadšením. Kdo by také o sobě říkal špatné věci rád? Ale o. Pavel se nám na příkladu úryvku evangelia o povolání celníka Matouše (srov. Mt 9,9-13) pokusil ukázat, jakou milost odpuštění nám Bůh nabízí. Máme zahodit předsudky a obavy z toho, co si o nás zpovědník pomyslí, a přistoupit k této

svátosti s upřímným srdcem. Pro vykonání dobré zpovědi je důležité dobře se připravit – někdy vzít na pomoc i zpovědní zrcadlo, upřímně se vyznat z hříchů – pojmenovat je pravým jménem a nesnažit se „mlžít“ a nakonec přijmout Boží odpuštění a poděkovat za něj.

Druhá přednáška nesla název „Tady a teď“. Opět jsme se v tématu našli. Většina lidí, ať už věřících či nevěřících, žije buď myšlenkami na minulost, co mohli udělat jinak nebo jaké to tehdy bylo a nebo naopak přemýšlí, co bude v budoucnosti. Mají obavy a strach o děti, o práci, ... Každý si dosadme sám. A nějak nám uniká přítomnost. Advent – doba čekání na příchod narození Pána – by nás měl vést k tomu, abychom prožívali každý přítomný okamžik právě teď a právě tady. Neměli bychom propadnout shonu, ale ať už při modlitbě nebo při jakékoliv práci myslet právě jen a jen na to, co děláme, aby do každé této chvíle mohl vstoupit Bůh. Pak bude celý náš den jedna modlitba.

V poslední části naší ad-

ventní duchovní obnovy se o. Pavel zaměřil na to, jak je důležité přestat spoléhat na sebe a umět dokázat říci: „Pane, já na to nemám, já Tě potřebuji.“

To, jak se naše plány během chvíle mohou změnit, když nás potká nemoc, zlo, utrpení, aniž bychom tomu rozuměli, nám ukázal na životě Panny Marie. Vždyť i ona s Josefem měla plány o rodině, o svém budoucím životě a přesto se její život během chvilky změnil. A ona říká ANO, i když tomu nerozumí. Přesto důvěřuje v Boha a vnímá, že to, co Bůh po ní chce, je pro její život nejdů-

ležitější. Maria je vzor ženy, člověka, který je schopen připustit, že se její plány nenaplní. Pro nás je většinou těžké přijmout nečekanou situaci. Přijmout to, že Bůh to s námi myslí dobře, i když my to vidíme jinak.

Na životě Jana Křtitele nám o. Pavel ukázal, že je důležité se na každou činnost měl připravit. Co to pro nás znamená? To znamená každý den svěřit ráno v modlitbě Bohu, každou situaci, která nás potká, i když ji dopředu neznáme. A večer všechno co nás potkalo zase Bohu odevzdat. A také bychom neměli být k druhým lidem tvrdí,

ale spíš pracovat na sobě. Vždyť Bůh nepřišel na svět, aby ho odsoudil, ale aby ho zachránil. Jakou cenu potom má náš život každého z nás pro Boha, aby nás zachránil? Neváží si nás víc než my sami sebe? A to je důvod k radosti a naději!

Díky o. Pavlovi jsme prožili příjemné společné chvíle plné humoru a myšlenek k zamyšlení nad naším duchovním životem, za což mu děkujeme.

*H. Maděryčová
a B. Bílíková*

EVANGELIZAČNÍ KURZ ALFA V HODONÍNĚ

I letos na podzim se v hodonínském Centru pro rodinu uskutečnil evangelizační Kurz Alfa, na kterém se podíleli také bojanovští farníci. Zúčastnilo se ho zhruba 25 lidí z různých míst hodonínského okresu, mladší i straší, hledající i ti, kteří už s křesťanstvím zkušenosti mají. Těch byla tentokrát většina.

Setkávali jsme se vždy v pátek večer a na programu byla společná večeře, přednáška a pak sdílení ve skupinách, kde se diskutovalo nad mnohými tématy. Zpestřením byl společný víkend na Vrano-

vě u Brna, kde jsme pobývali ještě se třemi dalšími kurzy Alfa z Brněnska.

Zatím jsme zaznamenali samé dobré ohlasy, ale jelikož teď, když píšu tyto řádky, jsou před námi ještě dvě páteční setkání, nechám závěrečné zhodnocení a rozhovory s účastníky na příště. V další Cestě také najdete zajímavé svědectví jednoho mladého muže, který našel cestu k Bohu právě díky tomuto evangelizačnímu kurzu a letos je naším skvělým pomocníkem. Rozhovory s těmi, kteří pomáhali nebo

pomáhají na Alfě, najdete o pár stránek dál v rubrice Lidé naší farnosti.

Myslím, že je moc dobře, že se církev nebojí pozvat nevěřící lidi do takovýchto kurzů a podělit se tak o cenný dar, kterým křesťanství je.

Díky všem, kteří se na Kurzu Alfa podíleli a díky i vám všem, kteří jste se za něho modlili.

A. Tlachová

Moje maminka měla moc ráda modlitbu růžence. Proto se ji také často modlila. Když odešla do důchodu, modlila se růženec denně. O pár let později, když jí ubývalo fyzické síly, postupně přidávala další, a tak se modlila všechny růžence.

Modlila se také i růženec ke svatému Josefu. „Svatý Josef je patronem dobré smrti,“ vždy mi říkávala. Právě tento růženec si na stáří velmi oblíbila, ale právě u něho často zapomínala jednotlivá tajemství a prosila mě o „náповědu“. Když už to bylo moc často, říkala jsem jí, že by se mohla modlit jen ty růžence, u kterých si lépe pamatuje jednotlivá tajemství. Ona mi však důrazně odpověděla: „Ne, já se tento růženec chci modlit, protože sv. Josef je patronem umírajících“.

Uplynula léta, přišel úraz a maminka musela do nemocnice. Když se po týdnu vrátila domů, byla po operaci a narkóza jí hodně změnila mysl. Bylo mi řečeno, že u starých lidí se to stává.

Projevila však velkou radost, když jsem jí připomněla růženec ke sv. Josefu, a modlila se s ní, protože samotná už by jí to nešlo.

Zdravotní stav se však rychle zhoršoval a viděla jsem, že už tady dlouho nebude.

Den předtím, než zemřela, jsem si zase sedla k posteli, že se „její“ růženec k sv. Josefu sama pomodlím. Už nemluvila a vypadala, že mě nevnímá. Začala jsem se u ní modlit, sice hlasitě, ale ne zase tak, aby mě slyšela. Byla totiž hodně hluchá a té-

měř slepá. Pohnula rukou a ukázala na svoje ústa. Pochopila jsem, že dobře ví, oč se jedná, a chce růžencem slyšet.

Druhý den, kdy už vůbec nevnímala, jen těžce dýchala, jsem si sedla k jejímu lůžku a začala se modlit, zase růženec k svatému Josefu. Tentokrát hodně hlasitě, aby mě slyšela. Když jsem se modlila poslední desátek „Ježíš, kterému sv. Josef v náručí skonal“ a byla jsem u osmého zdrávasu, přestala jsem slyšet její dech, podívala jsem se a viděla jsem, že právě zemřela.

V tu chvíli jsem cítila v srdci smutek, ale i pokoj, že ji svatý Josef, kterého tolik let prosila o dobrou smrt, vyslyšel.

A.K.

Za krásné, jasné noci

E.H. Sears

Za krásné, jasné noci se snesla na náš svět, ta píseň Vánoc z nebe, co pěli andělé.

„Bud' sláva Bohu na nebi a pokoj lidem všem,“ tak zpívali zvěst andělé, je každý má uslyšet.

Je vánoční čas sváteční a všude písně zní, sám Bůh nám lásku nabízí, jen pojď a přijmi ji. Pak budou šťastné Vánoce a píseň bude znít: „Bud' sláva Bohu na nebi,“ lidé budou pokoj mít.

ZÁPAS ROKU

Tak tenhle rok jsi, Pane Ježíši, zase prohrál. Oba jste v mém obýváku – tvůj kříž i televize. Dokonce ti trochu nadrží a jsi na místě ještě trochu významnějším. A přesto jsi ten celoroční zápas s obrazovkou opět prohrál.

A tak spolu s tebou a za tebe přemýšlím, kde jsi asi udělal chybu. Co víc jsem ještě pro tebe mohl udělat a neudělat? Vísíš na čestném místě uprostřed stěny, obrazovka je tak trochu zastrčená. A přesto zase vyhrála.

Přijmi tedy několik mých rad. Možná je tvá nabídka příliš málo atraktivní. Podceňuješ trochu reklamu. Podívej se na televizi. Kolik procent celkového času dává reklamě. Slibuje stále víc. A co slibuješ ty? Já vím, že také slibuješ. Ale televize to neustále obnovuje. To, co slibovala včera, už dávno neplatí. Nabízí stále nové a nové a tím starým, co bylo včera, se už dávno nezdržuje. Slibuje vždycky víc než průměr, každý předváděný výrobek dokáže mnohem víc než „obyčejný“ výrobek. Stále slibuje víc a víc. Stále svou nabídku stupňuje. A ty jsi tak trochu ustrnul. Slibuješ stále jen to samé a ani to ještě pořád neopakuješ a nevyjadřuješ poutavými efekty, aby nás to chytlo.

Další věc je, že v televizi je pořád atraktivní děj, a ty stále bez proměny vísíš s roztaženými rukama a nic dál se neděje. Z tebe jednou strhli oděv, v televizi si ho strhávají nebo nejrůznějším způsobem odkládají dnes a denně. Tebe jednou umučili, ale v televizi mi nabízejí mučení, zabíjení a krev v tolika variantách každý den. Televize mě nenechává chvíli v klidu. V televizi je obrovské množství aktivity, které mě v důsledku vede

k příjemně lenivé pasivitě. U tebe je to přesně obráceně. Tvá stálá „pasivita“ na kříži mě nakonec provokuje k aktivitě.

Pane Ježíši, tento rok jsi prohrál. Upřímně jsem ti přál vítězství, to mi věř, ale získal jsi o tolik hodin miň mého času oproti televizi, že je to až trapné. Bylo by dobré, kdyby ses nad tím vážně zamyslel. A začal s tím něco dělat.

Tento rok jsi bohužel prohrál. Ale dávám ti opět šanci další rok. Teď mě ovšem trochu napadá, kdo že komu ten další rok dává? A jestli ještě ten další rok šance bude? Nebo kdo vlastně bude mít šanci? Ty ten další rok mít ještě budeš. Ale budu ho mít ještě já? Budu já mít ještě skutečně celý rok šanci, abych ti měřil tvé skóre s televizi, abych mohl až do konce roku sledovat tento podivný zápas?

Josef Heč: (Z)Povídáčky

připravila M. Červenková

BABIČKA

Po delší době se sešli k nedělnímu obědu: babička a její tři dcery i se svými rodinami. Kolem velkého jídelního stolu se tak sesedlo patnáct lidí. Nálada byla dobrá, úplná rodinná idylka. Ta však trvala pouze do doby, než se babička odebrala ke své pravidelní odpolední siestě a děti zmizely venku, aby daly průchod své nashromážděné energii.

V ten moment se v obývacím pokoji zatáhlo: „Já už tak ale nemůžu. S mamkou se to nedá vydržet. Dál se od ní terorizovat nenechám,“ rozohnila se znenadání Eva. „Prosím tě, o jakém terorizování to mluvíš? Zbláznila ses? Hodnějí a trpělivější ženu, než je maminka, jsem neviděla,“ opáčila Jana. „To věřím, když ji vidíš dvakrát do měsíce dvě hodiny. Ale zkus s ní žít a budeš mluvit úplně jinak.“ „Uklidněte se obě dvě,“ vstoupila do hádky třetí ze sester, Jiřina. „Je jasné, že ať už by byla s babičkou kterákoliv z nás, problémy by byly stejné a možná ještě větší. Mamce už není ani šedesát ani sedmdesát. Za rok má osmdesát, a tak má právo na nějaké ty vrtochy, ne?“ „A já nemám právo na vlastní život? To se jí mám pořád podřizovat?“ „To neříkám. Ale moc dobře znám ty tvoje snahy převrátit ji k obrazu svému. Nemůžeš chtít, aby žila jinak, než je zvyklá a ...“ „Měla by být vděčná, že jsme ji nedali do domova,“ skočila své sestře do řeči Eva. „Ať se podívá kolem sebe, která z jejich vrstevnic se má jako ona? A ještě si bude vymýšlet...“

„Možná byste byly jednou rády, kdyby vám nadávala,“ ozval se znenadání lehce mutující hlas Jáchyma, jednoho z vnuků, který náhodou vyslechl celý rozhovor pod okny pokoje. „Ale babička už tu nebude. Už zítřka tady nemusí být. A to, že se o ni staráte, to není žádná zásluha. To jenom splácíte to, co ona udělala pro vás,“ dodal rozechvělým hlasem a odešel.

V pokoji po sobě zanechal hrobové ticho, které se dalo krájet. Svým výstupem vzal řeč všem třem ženám u stolu. Ty jen tupě zíraly za vzdalující se postavou mladého hochy, kterého nestačily zarazit poznámkou, že tomu ještě nerozumí.

P. S. Jáchym nebyl žádný naivní klučina – věděl dobře, že s jeho babičkou je to někdy hodně těžké. Zmínka o domově důchodců ho však rozpálila do ruda. Vzpomněl si totiž, jak mu babička jako malému vyprávěla starou baladu o dědově míse a vysvětlovala, oč v ní běží. „Já tě ochráním,“ řekl tenkrát silácky. „Myslím, že nebude potřeba,“ řekla babička blahosklonně. „Takové věci se dnes už nedělají.“ Až ho zamrazilo, když si znovu vybavil poslední verše z Dědovy mísy: „Až se tobě bude ruka trástí, koryto ti synek udělá...“

*Jsem na obtíž, protože jsem starý?
Sluch mi neslouží, musíte na mě křičet.
Nohy mi neslouží, musíte za mě uklízet.
Nenarovnám záda, takže mě musíte oblékat.
Slábně mi zrak, takže mě musíte vodit.
Nemám zuby, takže mi musíte vařit polévky.
Uleví se vám, až umřu?*

*A přece mi říkáte, že mě máte rádi.
Rádi si ode mě necháváte vyprávět příběhy.
Ptáte se mne na radu.
Díky vám se necítím zbytečný.
Stále ještě potřebuji,
aby mě někdo potřeboval
a tento pocit mi dodáváte.*

Moudrost starého Irska
připravila M. Červenková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE ŘECKOKATOLICKÁ CÍRKEV

Milí přátelé,

dnes budeme pokračovat dalším dílem z cyklu věnovanému křesťanským církvím. Minule jsme si „probrali“ pravoslavnou církev a dnes si představíme řeckokatolickou církev.

Tato církev je jistým způsobem pojítka mezi římskokatolickou a pravoslavnou církví. Patří totiž mezi tzv. církve východního obřadu v naší – katolické - církvi, o kterých byla řeč ve druhém díle tohoto cyklu (2/2014).

Jelikož se jedná o východní církev, která vychází z pravoslaví, platí o ní vše, co bylo řečeno v předešlém díle. Seznámíme se spíše s její historií a také s ikonografií, protože minule nám na to nezbyl prostor.

5 známek pravověrnosti

Tato církev je vlastně část pravoslavné církve (věřící i duchovenstvo), která se přidružila k římskokatolické církvi tím, že uznala papeže jako svou hlavu.

U řeckokatolické církve tedy můžeme jednoznačně potvrdit, že splňuje všechny známky pravověrnosti; můžeme si je znovu připomenout:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtnýchvstání stal naším Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Označení a statistika

Označení „řecko-katolická“ má původ právě

v odlišení východního ritu (*řecko-*); zároveň je součástí římské církve (*-katolická*).

Jak již bylo výše zmíněno, jedná se tedy o právně samostatnou církev, která ovšem uznává římského papeže jako svou hlavu. Význam těchto východních církví v rámci latinské (západní) církve podtrhuje i fakt, že mají vlastní Kodex kanonického práva pro východní církev, který jim zaručuje vlastní liturgické tradice, hierarchické uspořádání, řízení mnišstva a dále např. manželství kněží.

Samozřejmě těchto východních autokefálních (právně samostatných) církví, které uznávají papeže, je více, ale na našem území a v okolních státech působí především řeckokatolická církev. Její bohoslužebný ritus je byzantsko-slovanský a právem se tedy odvoláváji na cyrilometodějskou tradici.

Řeckokatolická církev má v současné době v České republice okolo deseti tisíc věřících, plus několik tisíc přechodně pracujících z Ukrajiny a Slovenska.

Historie

Ke sjednocení menší části východních křesťanů s římskokatolickou církví došlo takzvanou Brestlitevskou unií v roce 1596, následně potvrzenou apoštolskou konstitucí papeže Klementa VIII. o unii východních křesťanů s římskou církví.

Tímto krokem měli být pravoslavní křesťané žijící na území polsko-litevského státu podřízeni Římu (při zachování východních obřadů). Unie však nesplnila svůj cíl, neboť ji uznala pouze menšina pravoslavných žijících na zmíněném území, kteří poté vytvořili řeckokatolickou církev. Ve svém důsledku vedla brestlitevská

unie k rozštěpení pravoslavného obyvatelstva na Litvě a v Polsku a k jejich rozmiškám.

Na území pozdějšího Československa se tato církev začala formovat po roce 1649 na základě tzv. užhorodské unie, v níž se část pravoslavných duchovních a věřících na východním Slovensku a Zakarpatské Ukrajině podřídila Římu. Zdejší řeckokatolíci spadali nejprve do pravomoci Lvovské eparchie (diecéze). Roku 1818 byla papežem Piem VII. ustanovena eparchie v Prešově. Pod pravomoc prešovského biskupa patřili po vzniku samostatného Československa řeckokatolíci celého státu. Roku 1933 byla zřízena v Praze ústřední farnost u kostela sv. Klimenta, později vznikla moravskoslezská farnost v Brně a po 2. světové válce pomocné duchovní správy v dalších šesti městech v českých zemích.

Po inscenovaném Prešovském procesu roku 1950 komunistický režim řeckokatolickou církev v Československu nuceně včlenil pod pravoslavnou církev a její představitele pronásledoval (biskup Pavol Peter Gojdič zemřel ve vězení, biskup Vasil Hopko byl také vězněn, poté žil v internaci v klášteře v Oseku u Duchcova a svého úřadu se mohl ujmout zase až roku 1968).

Řeckokatolická církev byla roku 1968 obnovena, avšak byla velmi omezována až do roku 1989. Ke dni osamostatnění České republiky byl 1. ledna 1993 zřízen v Praze zvláštní vikariát pro české katolíky byzantského obřadu, 13. března 1996 apoštolský exarchát.

Ikonografie

Pro východní církve jsou typické ikony. Ikona je náboženský obraz (přenosný nebo součást tzv. ikonostasu). Námětem ikon je vyobrazení Krista, Bohorodičky a světců a výjevy z jejich života.

Zobrazování na ikonách i jejich technické zhotovování se řídí přesnými pravidly - tzv. „kánonem“. Zvláště způsob zobrazování osob na ikonách podléhá přesným definicím, sta-

novujícím kdo a jak může být na pravé ikoně zobrazen. V pravoslavném chrámu by správně nemělo být žádné zobrazení, které není v souladu s ikonografickým kánonem, a už vůbec ne žádné sochy. Ikona je především liturgickým předmětem, který slouží při uctívání Boha. Západní náboženské obrazy nepovažují pravoslavní za ikony.

Ikony byly psány (používá se slovo „psány“, ne „malovány“) na dřevěné desky, nejprve tzv. enkaustikou (malířská technika helénisticko-egyptského původu užívající jako pojídlo barev vosk), později temperami.

Ti, kdo píše ikony, se na svůj úkol pečlivě připravují modlitbami a posty, aby byl umělec více prodchnut Duchem, který vede jeho ruku.

Velkou roli na ikonách hrají také barvy. Kristus bývá často oblečen v červené sutaně a modrém plášti, přičemž červená symbolizuje božství, zatímco modrá lidství (např. modrý plášť překrývá červenou sutanu: Ježíš jako Bůh na sebe přijal lidství).

Ekumenismus

Řeckokatolická církev se samozřejmě podílí na ekumenismu také, ale samozřejmě ve shodě s římskou církví. A právě tento fakt a hlavně to, že její „kořeny“ jsou v pravoslaví, působí značné potíže právě ve vztahu s pravoslavnou církví, kde právě řeckokatolíci „hájí barvy“ katolické církve na východních územích Evropy – na Ukrajině, v Rusku, Bulharsku, Rumunsku apod.

Asi si každý z naší farnosti vzpomene na vyprávění o. Petra Krenického, který je řeckokatolickým knězem, a na jeho svědectví o misijní práci na Ukrajině.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi
www.wikipedia.cz
www.reckokat.cz

Tentokrát přinášíme první část rozhovorů s těmi, kteří pomáhali s Kurzem Alfa, který se už potřetí konal v Hodoníně.

Zdena, 44 let, tzv. pomocnice vedoucího skupinky v kurzu Alfa v roce 2012 a 2014

Proč ses rozhodla do kurzu Alfa zapojit?

Do kurzu Alfa jsem se rozhodla zapojit na základě oslovení otce Petra. Co tento kurz obnáší, jsem už věděla, protože jsem s ním pomáhala už i v roce 2012, kdy v Hodoníně probíhal poprvé.

Je těžké mluvit před ostatními?

Pro mě je těžké mluvit před ostatními. Nejsem žádný zkušený řečník, ale protože jsem pomocnice vedoucí, tak moc mluvit nemusím. Setkáváme se už po několikáté, a tak ostych postupně opadá a zůstává jen troška trémy.

Často se stává, že člověk dostane otázku, na kterou nedokáže odpovědět nebo čelí situaci, která je mu nepříjemná. Jak reaguješ ty?

Stane se, že otázka moc nesedne, nebo se na ni těžko odpovídá. Naštěstí v kurzu Alfa je veškerá diskuse na dobrovolnosti. Když se stane, že k dané otázce nemám co říct, nebo nevím, jak odpovědět, prostě neřeknu nic, nebo něco málo, a předám slovo dalšímu. Odpovědi typu: To ví jen Bůh, nepoužívám. Myslím, že lidé, kteří se účastní tohoto kurzu, si chtějí různé věci v těchto otázkách ujasnit. Tudíž mám dojem, že odpovědi tohoto typu do těchto diskusí nejsou moc vhodné.

Jaký typ lidí navštěvuje takové kurzy, resp. s jakým typem lidí ses setkala ty?

Řekla bych, že kurzu se účastní všechny

typy lidí. Co se týká věku, tak od důchodců, přes střední věk až po mladé lidi, což mě velmi příjemně překvapilo. Mezi účastníky jsou zahrnuty různé profese, například zdravotní sestry, učitelé, studenti, i manuálně pracující.

Jaký vidíš smysl v těchto kurzech a proč bys ho doporučila?

Podle mého názoru tyto kurzy mají velký smysl. Někteří účastníci sice odejdou, tak jak přišli. Mnozí ale zakusí obrácení, najdou svůj životní směr a na základě kurzu (a po další přípravě) také přistoupí ke svátostem. Jiné to povzbudí začít více žít život praktického křesťana a těch důvodů by se dalo vyjmenovat ještě mnoho.

Co je tvá největší odměna?

Má největší odměna je vidět, jak Bůh koná v životech lidí, a že nikdy není pozdě Ho začít hledat. A také v tom, že i v dnešní době se najdou mladí lidé, kteří hledají v životě i jiné hodnoty, než materiální.

David, 38 let, vedoucí skupinky v kurzu Alfa v roce 2012

Proč ses rozhodl do kurzu Alfa zapojit?

Už delší dobu jsem měl pocit, že se v duchovní oblasti dál nerozvíjím a stagnuju na místě. Kurz Alfa jsem bral jako výzvu, jak pomoci ostatním na cestě ke křesťanství a zároveň se sám posunout dál. Vzhledem k tomu, že jsem konvertoval ke křesťanství v dospělosti, říkal jsem si, že by se mohly moje osobní zkušenosti při evangelizaci hledajících hodit. V roce 2012 se navíc

s kurzem Alfa v Hodoníně začínalo, lákalo mě zažít něco nového a neznámého.

Je těžké mluvit před ostatními?

Mluvit před ostatními mně problémy nedělalo. Asi každý, kdo někdy zažil sdílení ve skupinkách potvrdí, že počáteční nervozitu či případnou trému vystřídá postupem času vzájemná radost ze společných setkání a rozhovorů. U Alfy tomu nebylo jinak. Úkolem vedoucího v Alfě je spíše usměrňovat debatu ostatních, než aby mluvil sám. Prvotní nervozita se tedy spíše týkala toho, aby se diskuse (případně některý ze zúčastněných) nevymkla kontrole a držela se tématu.

Často se stává, že člověk dostane otázku nebo čelí situaci, která je mu nepříjemná. Jak reaguješ v takové situaci ty?

Jak už bylo zmíněno výše, vedoucí v Alfě debatu spíše usměrňuje. Na nepříjemnou otázku bych tedy nejspíš reagoval protiotázkou – co byste odpověděli vy... jak byste reagovali vy...co byste doporučili, aby se udělalo (řeklo)... aby se rozvinula diskuse, ze které by odpověď sama vyplynula. Nicméně si vzpomínám, že při obdobném setkání ve skupinkách jsem na otázku, na kterou jsem odpověď neznal, popravdě řekl, že nevím, nicméně do dalšího setkání u ostatních neztratím, spíš jim bude bližší. Nutností ovšem je poté svůj slib i dodržet a odpověď při dalším setkání skutečně dodat.

S jakým typem lidí ses na kurzu setkával nejčastěji?

Na kurzech potká člověk různé typy lidí. Řekl bych, že měli společnou touhu poznat něco nového, jakousi zvědavost a odvahu přiučit se něčemu v duchovní oblasti místo toho, aby seděli doma u televize. Motiv

jejich účasti v kurzu mohou být samozřejmě různé. Vybavuji si, že jeden starší muž říkal, že do hospody zajde rád, ale už ho nebaví neustále se opakující hospodské kecy, stížnosti a nadávky štamgastů, že prostě jen hledá společnost, kde se lidi normálně baví o zajímavých věcech. I tak může začít cesta ke křesťanství.

Jaký vidíš smysl v těchto kurzech a proč bys ho doporučil?

Je to určitě dobrá cesta evangelizace. Účastníci, ať už věřící nebo nevěřící, oceňovali vstřícnou a láskyplnou atmosféru. Kdyby nic, tak si určitě z Alfy odnesli poznání, že křesťané umí dobře vařit (pozn. součástí setkání byly i společné večeře), je možné se s nimi slušně bavit o jakémkoliv tématu a jsou v podstatě normální. Jedna z účastnic (byla věřící už před začátkem kurzu) byla nadšená celým projektem a pochvalovala si ho: "Konečně mám argument proti Svědkům Jehovovým. Vždycky se mně vysmívali, že my křesťané si jen hledíme svého a vůbec se nesnažíme šířit evangelium ostatním. Teď už jim můžu říct – my máme Alfu!"

Co je tvá největší odměna?

Nové zážitky, noví přátelé, nové pohledy na křesťanství a jeho vnímání v očích hledajících. To vše ale předčí Radost - Radost ze společného duchovního růstu. Těžko se to popisuje, ale když někoho duchovně doprovázíte, rostete ve víře spolu s ním. Kdo to prožil, ví, o čem mluvím. A pokud jste to ještě nezažili, zkuste to. Stojí to za to.

Emilie, 47 let, vedoucí skupinky kurzu Alfa 2012 a 2013

Proč ses rozhodla do kurzu Alfa zapojit?
Otec Petr vyzýval k pomoci s kurzem

a přišlo mi, že mi v této službě nic vážného nebrání.

Je těžké mluvit před ostatními?

Mluvit v malé skupince mně vůbec nevadí.

Často se stává, že člověk dostane otázku, na kterou nedokáže odpovědět. Jak reaguješ v takové situaci?

Každý den se modlím k Duchu svatému za skupinku, za každého jednotlivě. I všichni vedoucí jsme se scházeli k modlitbě a za všechny účastníky i za nás jsme prosili, aby nás Duch svatý vedl. V mé skupince nenastala situace, kdy bych neuměla odpovědět. Pokud by taková situace nastala, nestyděla bych se říct dotyčnému, že mu odpovím příště, abych neřekla nějaké bludy. Nejsem přece teolog.

Jaký typ lidí navštěvuje takové kurzy, respektive s jakým typem ses ty osobně setkávala nejčastěji?

Všechny možné kategorie. Vzdělaní, tápající, nemocní... Přemýšlím, s jakým typem

jsem se nejvíc setkala. Hodně hledajících, kteří se chtěli ujistit, že Bůh existuje a jak je to v praxi. Ale taky zde bylo hodně těch, kteří o sobě řekli, že jsou věřící a že je kurz Alfa zaujal, proto přišli. Najednou zjistili, že tu víru mají nějak překroucenou. Skrze katecheze si myšlenky i život mohli lépe srovnat.

Jaký vidíš smysl v těchto kurzech a proč bys ho doporučila?

Někteří mi říkali, že je to hloupé zvát lidi na večeri a vtoukat jim křesťanské řeči. Já si to nemyslím. Je to těžké, když nevíme, jak na první setkání budou lidi reagovat, ale modlíme se za to. Je jedno jaké máme pocity. My jsme jenom nástroje, dali jsme sebe k dispozici a to ostatní dělá Bůh. Proto doporučuji.

Co je tvá největší odměna?

Asi bych měla říct: hodně obrácených účastníků... to taky. Mně se líbí doteky Boží proměny. A také, že účastník přijde znovu a nevzdá to. A hlavně, že Bůh proměňuje i mě.

připravila Andrea Červenková

Ale proč mi tedy dala tu pusinku? A proč paní učitelce neřekla, jak je to doopravdy? Vůbec se mě nezastala. A to mi ještě ráno připomínala, že když budu hodný, Ježíšek mi určitě něco přinese. Jenže, byl jsem hodný? Viděl Ježíšek, jak jsem Jirku málem přebral? Proč maminka pořád nic neříká?

„Prosím tě, pospěš si. Změna programu. Musíme si popovídat s Pétou. Nechci se do toho pouštět sama, čekám na tebe.“ Maminka zavěsila telefon. Mluvila potichu, ale Péťa má dobré uši. Když ve dveřích spatřil tatínka, nenápadně si zakryl modřinu nákladňákem z lega. Zbytečně, protože ho maminka stejně poslala s odpadky. Bylo mu jasné, že až se vrátí s prázdným košem, tatínek už bude všechno vědět... Taky že jo.

„Tak se mi ukaž, ty náš malý rváči. No, hezké. Po večeri si spolu popovídáme jako chlap s chlapem. Souhlasíš?“ Péťa přikývl a trochu se mu ulevilo. Na výprask to nevypadá. Po večeri odešli do pokoje, kde byl betlém. Maminka zapálila svíčku. Ted' už se Péťa uklidnil docela. Modřina pod okem začala hrát všemi barvami, ale tatínek, jakoby ji neviděl, začal úplně z jiného konce. „Možná jsme tě s maminkou trochu podcenili, pořád tě máme za malého kluka. A ty už jsi třífák.“ Co to slyším, říkal si Péťa a už se těšil, že ho tatínek pochválí, protože se ve škole přede všemi zastal Ježíška. „Že o Vánocích slavíme Ježíškovy narozeniny, to už víš. Že Ježíšek vyrostl v dospělém muži, učil nás, jak se máme mít rádi a jak máme žít, o tom už taky něco víš. A že za nás umřel na kříži a vstal z mrtvých, to už jsme ti také vysvětlovali. To všechno je pravda.“ Péťa souhlasně přikývl. „A že všechno, co máme, máme od Pána Boha, to taky víš. Kdyby mi Bůh nedal zdraví, nemohl bych pracovat a nemohl bych ti koupit počítač. Chápeš?“ „Chápu. Dárky k narozeninám Ježíšek posílá přes rodiče a dárky k Vánocům nosí sám.“

Ted' se do toho vložila maminka: „Péťo, Pán Bůh nás má rád tak moc, že to ani dospělí nedovedou úplně pochopit. A vysvětlit to malým dětem, to je obzvlášť těžké. A tak si většinou rodiče vypomohou tím, že jim koupí dárky, dají je pod stromček a řeknou, že Ježíšek je má rád a myslí na ně. Teprve když jsou větší rozumnější, vysvětlí jim, jak je to s těmi dárky doopravdy.“ Péťa zrudl a dal se do pláče: „Vy, vy, vy jste mi lhali, a já jsem vám věřil. I Ježíškovi jsem věřil. To proto jsem Jirku zmlátil.“ Maminka se ho pokusila pohladit, ale on její ruku prudce odstrčil. Tatínek měl větší sílu. Přitiskl Péťu pevně k sobě, pohladil ho po vlasech a vyprávěl: „Nejsi první ani poslední, kdo se kvůli Pánu Ježíši popral. Víím, žes to myslel dobře a on to ví taky.“

Ráno se Péťa probudil s otázkou: „A tak mi tedy řekněte, proč o Vánocích dáváte dárky lidem a ne Ježíškovi! Kdo má narozeniny? Lidi, nebo Ježíšek? Tak co je to za nesmysl, že všichni dostanou dárky a on nedostane nic? Já dám dárek jemu, abyste věděli.“ „To je skvělý nápad. Co mu chceš dát?“ ptala se maminka. „To ještě nevím.“ „Tak si pospěš, my s maminkou už to vymyšlené máme,“ ozval se tatínek. „Fakt? Ukažte mi to, prosím, prosím.“ „Nebud' zvědavý a raději přemýšlej, co si asi tak Ježíšek může přát?“ Zatímco se tatínek holil, maminka mu napověděla. „Tati, už to mám! Ježíšek si ze všeho nejvíc přeje, abychom se měli rádi. Tak to bude ten nejkrásnější dárek pro Ježíška.“ Potom dostal Péťa nápad. „Tati, půjdeme pro betlémské světlo a převezeme jej do domova důchodců. A taky té paní, co bydlí nad námi, co je pořád sama a děti za ní vůbec nejedí. To bude můj dárek pro Ježíška.“ „To bych od tebe nečekal,“ řekl tatínek. „Je vidět, že už máme doma velkého kluka.“

*M. Svatošová
Světlo z Betléma*

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

O Vánocích si připomínáme narození Ježíše Krista, dar Boha Otce darovaný z lásky k nám. Proto také my lidé se vzájemně o Vánocích z lásky obdarováváme.

„Mami, že jsem měl pravdu, vid', že nosí dárky Ježíšek. Řekni jim to. Oni mi nevěří. Ani paní učitelka mi nevěří.“ Ta se naoko snaží tvářit hodně přísně, ale maminka hned poznala, že se uvnitř trochu spiklenecky usmívá. „Paní Veselá, je mi líto, ale dnes vašeho Péťu pochválit nemohu. Omlouvám se, že vám ho předávám s modřinou pod okem, ale semlelo se to dřív, než jsem se stačila otočit. Jeho spolužák Jirka, kterého jste potkali před školou, dnes odcházel s natrženým límcem

od košile. Kluci se poprali a bohužel, první začal váš Péťa.“ „To není pravda, začali kluci. To oni říkali, že dárky nenosí Ježíšek. Prý je kupují rodiče. Kde by asi vzali tolik peněz, no řekni, mami.“ Maminka si povzdechla. V šatně ho k sobě přitiskla, dala mu pusku a zašeptala: „Pokračování doma. Až přijde tatínek.“ Cestou už maminka nepromluvila ani slovo. Přemýšlela. Přemýšlel i Péťa, ale ať si lámal hlavu sebevíc, nevěděl, na čem je. Jaké pokračování doma? Myslela výprask?

ZÁPIS SE SETKÁNÍ FARNÍ RADY ZE DNE 24. 9. A 26. 11. 2014

Byly vyhodnoceny provedené záměry a předloženy nové plány:

Provedeno:

- Oprava židlí v kostele – zpevněny a nově vyčalouněny
- Vyhodnocena spotřeba plynu a elektřiny v kostele
- Vyhodnoceno využití farní stodoly – možné i pro soukromé účely
- Na počest 50. výročí úmrtí pátera Pořízka byl uspořádán poutní zájezd do Bukovinky a Křtin
- Adventní duchovní obnova – přenášející o. Pavel Pacner

Plánováno:

- Vymalovat sakristii
- Vymalovat schodiště na oratoř
- Výhledově: opravit střechu na faře a přilehlých budovách
- Po Novém roce uspořádat volby nové farní rady
- Zakoupit megafon
- Nahradit stávající hlavní osvětlení kostela úspornější variantou

Termíny akcí:

- 27. 6. 2015 – Kněžské svěcení Josefa Komosného
- 6. 7. 2015 – Primiční mše svatá Josefa Komosného v D. Bojanovicích

ZPRÁVY Z DIECÉZE

Nový projekt s názvem Církevní turistika je určen nejširší veřejnosti a navazuje na projekty Noc kostelů a Křesťanské Vánoce, které se již několik let těší oblibě stovek tisíc návštěvníků. Web www.cirkevnuturistika.cz prezentuje křesťanské církevní památky, poutní místa a další zajímavosti, které mají křesťanskou víru jako společného jmenovatele. Zároveň představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými

aktivitami, které přispívají k obnově duchovních, duševních i fyzických sil.

Projekt je tedy zároveň podporou pro farnosti a sbory a dává jim, ve smyslu výše uvedeného poselství, příležitost „představit své umění, tradice, dějiny i mravní a duchovní hodnoty a především dosvědčit svou víru, která tvoří základ všech těchto věcí a dává jim smysl.“

Tento projekt umožňuje prezentaci všem křesťanským církvím, které jsou členy nebo přidruženými členy Ekumenické rady církví ČR.

Na webu brněnského biskupství (www.biskupstvi.cz) v sekci *Aktuálně* naleznete rozpis pro Adventní a vánoční koncerty a Vánoční bohoslužby v brněnské diecézi.

Aleš Opatrný: Jak potěšit zpovědníka Karmelitánské nakl., 88 stran

Svátost smíření je součástí kněžské služby. Člověk při ní zažije nejedno úžasné Boží působení. Hodně se také při této službě naučí o Bohu i o lidech. Dospělí lidé někdy přijímají tuto svátost jako v dětství; v dospělosti už s tím nic dalšího neudělali. Někteří křesťané ke zpovědi ani nepřijdou, protože ji vnímají jako něco odpuzujícího a nepochopitelného. O. Aleš Opatrný se ve svých úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božeho působení. Hříchy není radno zlehčovat. Uvědomme si však, že hříchy mají všichni lidé, zatímco odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, který je třeba dopřát každému v co nejvyšší míře.

B. Cavanaugh: Kam patří mořské panny Karmelitánské nakl., 138 stran

Otec Brian nám v této sbírce daroval pokladnici plnou poučných příběhů.

ÚRYVEK Z KNIHY: Hvězda

Konečně nastaly Vánoce a den, kdy měly děti předvádět živé jesličky. Moje malá neteř Kateřina byla svou rolí tak nadšena, že jsem předpokládal, že hraje jednu z hlavních postav, i když mi neprozradila, kterou. Přišli všichni rodiče a děti postupně zaujaly svá místa. Viděl jsem malé pastýře, jak se nervózně vrtí v rohu jeviště, jež mělo představovat pastviny s ovce. U jesliček stáli vážně se tvářící Maria s Josefem. Vzadu netrpělivě pře-

šlapovali tři mudrci. A na kraji jeviště seděla tiše a sebevědomě Katka.

Potom začala učitelka vyprávět: „Před dávnými a dávnými časy se narodilo Marii a Josefovi děťátko, kterému dali mu jméno Ježíš.

A pokračovala: „Když se Ježíšek narodil, objevila se na obloze nad stáji jasná hvězda.

Při těchto slovech Katka vstala, zvedla obrovskou hvězdu ze staniolu, odkráčela za Marii a Josefa a držela hvězdu vysoko, aby ji všichni viděli.

Když učitelka vyprávěla o pastýřích přicházejících podívat se na dítě, popošíli tři malí pastýři kupředu a Katka vzrušeně pohupovala hvězdou nahoru a dolů, aby jim ukázala, kam mají jít. Když byli na řadě mudrcové, Katka jim vyšla naproti a ukazovala jim cestu. Tvář jí zářila, jako kdyby byla opravdová hvězda.

Hra skončila a po ní se podávalo občerstvení. Po cestě domů prohlásila Katka spokojeně: „Já jsem hrála hlavní roli.“

„Opravdu?“ podivil jsem se a zeptal se jí, proč si to myslí.

„Jasně,“ odpověděla. „Protože jsem každému ukazovala cestu, jak najít Ježíše.“

Jaká pravda! Ukazovat druhým, jak najít Ježíše, být světlem na jejich cestě – to je nejlepší role, jakou můžete v životě hrát.

PRO DĚTI:

S.M. Mc Quie: O srdíčku Samuel, Biblická práce pro děti, 32 stran

Bylo jednou jedno malé, špinavé ♥. Žilo ve městě plném špinavých ♥♥...

Dostane se malé, špinavé srdíčko do města čistých srdcí? Bude stačit, když se bude snažit být milé a poslušné? Laskavý příběh přibližuje dětem základní biblické poselství o potřebě Božího odpuštění. Půvabná knižička vhodná pro děti od 3 let.

připravila Mirka Červenková

Cestička

POKUŠENÍ

Sedmák Petr sedí ve školní lavici a ne skutečně ho pokouší chytrý telefon pod lavicí. Mají však fyziku a jejich oblíbený učitel nesnáší, když někdo podlehne svodům přístroje a vydá se s ním do virtuálního světa...

Petr po několika minutách boj prohrává. Ujišťuje se: učitele nerozčilím, dobře se schovám za Vaška. A už má svou Nokii v dlani.

Trhne sebou, když zaslechne své jméno. „Dones mi sem mobil!“ poroučí učitel a jeho hlas se chvěje rozčilením.

Petr poslechne, ale šťve ho to, proto si dovolí říct: „Nemám mobil, ale smartphone.“

Učitel se ovládá, ale klidným hlasem se ptá: „A co všechno ten tvůj chytrý mobil umí?“

Petr je ve svém žvilvu: „Má internet, e-mail, facebook, přehrávač, lokátor, navigaci, fotoaparát, kameru, zlaté stránky, diktafon, jízdní řády, slovník, čtečku knih a náročnější hry.“

„Hm, dobrý přístroj,“ přitakává učitel, ale pak se ptá: „A má ve výbavě lásku?“

„Ne.“

„Umí tě povzbudit, když je ti smutno?“

„Ne.“

„Umí ti přijít na pomoc? Umí tě vyslechnout, když něco potřebuješ sdělit?“

„Ne.“

Tak proč mu dáváš přednost přede mnou, když já tě mám rád? Chci tě něco naučit, aby z tebe vyrostl chlap, ne zmetek. Proč mě rozčiluješ a ničíš moje nervy?“

Poslední slova pronáší učitel již zjevně rozzlobený. Pak hodí mobil do šuplíku a ptá se: „A umí se ten tvůj chytrák omluvit?“

„Pane učiteli, promiňte, prosím,“ říká Petr příškrčeným hlasem.

Učitel přikyvuje a žák z jeho pohledu poznává, že na výlet se třídou pojede, i když tento týden hřeší potřeť. Cítí úlevu, neboť smartphone se nevyrovná výletu se třídní partou, kterou vede nejlepší učitel na světě.

Josef Janšta

Co by se stalo, kdybychom s Písmem zacházeli stejně jako s mobilem?

... kdybychom po něm sáhli hned, jak se vzbudíme?

... kdybychom jej nosili v kabelce, na opasku, či v kapse dvacet čtyři hodin denně?

... kdybychom se pro něj vrátili, když jej zapomeneme doma, ve škole nebo v práci?

... kdybychom se bez něj nevydali na žádnou cestu?

... kdybychom jej otvírali pokaždé, když jsme v nouzi?

... kdybychom z něj posílali zprávy svým známým?

... kdybychom do něj každou chvíli nahlíželi?

... kdybychom mu večer před usnutím věnovali svůj poslední pohled?

... kdybychom si jej i v noci nechávali na dosah ruky?

... kdybychom bez něj byli celý nesví?

Na rozdíl od mobilu má Písmo vždy signál. Spojení s Bohem funguje kdekoliv – i na horách i na otevřeném moři. Nemusí se předem aktivovat roaming, sazba za přijaté i odchozí hovory a sms je stejná v každé zemi a není třeba se bát, že nám nebude stačit kredit, protože Ježíš už zaplatil za dobití a služby jsou neomezené. Linka nikdy nevypadne a je plně nabitá na celý život.

www.paulinky.cz.

Ahoj kluci a děvčata,

prejeme vám radostné Vánoce a tato radost ať vám vydrží i v dalších dnech. Ať z této radosti a naděje, kterou nám narození Krista přináší, dokážete také rozdávat lidem kolem sebe.

V tajence se tentokrát dozvíte něco o životě Panny Marie.

Vzácná adventní návštěva v našem kostele

Z ministrantské kroniky

LASER ARENA BRNO

Dne 2. listopadu hned po požehnání se uskutečnil výlet ministrantů do Laser areny do Brna. Zúčastnilo se ho 12 ministrantů. Jednalo se o odměnu pro ty, kteří věrně plní svoji službu u oltáře. Rozdělili jsme se do dvou skupin na červené a zelené. Bojovali jsme proti sobě ve třech bojích. Tým otce Petra po úporném boji vyhrál. Po třech kolech bojů jsme se vrátili večer domů a celou zdařilou akci jsme ukončili modlitbou na hřbitově, protože byla zrovna památka všech věrných zemřelých.

FOTBALOVÉ UTKÁNÍ MINISTRANTŮ

V neděli odpoledne 26. listopadu se v Čejkovicích uskutečnilo fotbalové klání mezi ministranty. Z Dolních Bojanovic se ho zúčastnilo 8 chlapců. Po hlavním zápase, v němž jsme zvítězili 8:5, jsme byli rozděleni do tří menších skupin bez ohledu na věk nebo farnost. S ministranty z Čejkovic jsme strávili celé nedělní odpoledne a společně jsme se sprátelili. Doufám, že se brzy utkáme třeba zase u nás v Bojanovicích.

Vítá Martínek

Zadáno nejen pro děti

O PANNĚ MARIÍ

O životě Panny Marie nám poskytuje několik informací Písmo svaté. Do následujícího textu doplň správně chybějící slova. Pomůže ti nápověda a zrcadlo. Vzpomeneš si ještě na nějaké další události z Mariina života?

Maria bydlela v městečku _____ v Galilei.

Anděl _____ jí oznámil, že bude matkou Božího Syna.

Maria šla do hor navštívit svou příbuznou _____.

Spolu s _____, který byl z _____ rodu, putovala

do _____ kvůli _____.

Tam se Marii narodil _____. Když ho přinesli

do chrámu v _____, Simeon a _____ v něm

poznali Mesiáše. První zázrak udělal Ježíš na Mariinu přímělu

v _____ Galilejské. Maria byla také svědkem utrpení svého

syna; s apoštolem _____ stála pod Ježíšovým křížem.

Stala se _____ církve a každého z nás.

UTĚBĚA - ANNA - AMĚLĚMA - BEDLĚMA - ALĚBĚTU
JOSEFEM - JEŽŠ - JERUZALĚMĚ - JANEM - GABRIEL
ŠĚTĚNI LIDU - NAZARET - UOTAM - UDI IĚTĚŠ

HLAS od Panny Marie

BIBLE A MY

VÝSLEDKY NAŠICH ŽÁKŮ

**Vít Martínek, 5. B - v okresním kole
1. místo s postupem do regionálního kola**

**Veronika Bohunová, 6. B - v okresním
kole 2. místo s postupem do regionálního
kola**

Radim Zámečník, 9. A - 9. místo

Všem soutěžícím patří velký dík za skvělou reprezentaci naší školy a Verunce a Viťovi přejeme hodně úspěchů v dalším kole.

Mgr. Marie Dvořáková

Velký dík patří paní učitelce Marii Dvořákové, která organizuje školní kolo a další spoustu času věnuje přípravě dětí na tuto soutěž. A že to dělá dobře, je vidět každý rok na velice dobrých výsledcích. Děkujeme.

o. Petr a rodiče

Už 22. ročník soutěže Bible a my ve školním roce 2014/2015 vyhlásila Základní škola M. Kudeřikové ve Strážnici. Cílem soutěže je umožnit všem žákům a studentům na základních a středních školách v naší zemi setkávat se touto formou s Biblií. Smyslem soutěže je zprostředkovat žákům a studentům bohatství, které tato nejrozšířenější a nepřekladanější kniha na světě představuje, její hodnoty literární, kulturní, mravní i duchovní, a tímto způsobem upozornit na její aktuálnost i v dnešní době. Soutěž je dobrovolná a otevřená křesťanům různých vyznání, lidem jiných vyznání i bez vyznání. Při její přípravě se spolupracuje s odborníky na Bibli z České biblické společnosti i Českého katolického biblického díla.

Soutěžící se dělí do čtyř kategorií:

- 4. a 5. třída ZŠ
- 6. a 7. třída ZŠ a odpovídající třídy víceletých gymnázií
- 8. a 9. třída ZŠ a odpovídající třídy víceletých gymnázií
- střední školy (15 - 19 let)

Okresní kola se konala v jednotlivých okresech mezi 24. - 28. listopadem 2014. Účastní se jich 1 - 3 postupující ze školních kol jednotlivých kategorií v daném okrese. V okresním kole nejprve probíhá test a po jeho opravě postupuje šest nejlepších soutěžících z každé kategorie do veřejného finále, kde jim moderátor zadává další úkoly.

Ústřední (celostátní) kolo proběhne 18. března 2015 v Hustopečích u Brna. Má podobný průběh jako okresní kolo s tím, že do něj postupují nejvýše dva soutěžící z každého okresu a kategorie.

SVATOVÁCLAVSKÝ SBOR A ORCHESTR

Svatováclavský sbor a orchestr v Dolních Bojanovicích slaví v letošním roce kulatiny. Již **190 let** uplynulo od první zmínky o existenci chrámové hudby v naší obci. K tomuto jubileu jsme nastudovali dvě nové mše. První z nich - mši barokního skladatele M. A. Charpentiera Missa de Minuit - jsme uvedli na Velikonoce. Druhá Missa Pastoralis in C Bohemica z dílny Josefa Schreiera zazní o Vánocích. Věříme, že se nové mše budou líbit.

připravila Kamila Košutková

VÁNOČNÍ HUDBA v chrámu sv. Václava v Dolních Bojanovicích

24. 12. 2014	23.00	Jakub Jan Ryba Česká vánoční mše „HEJ, MISTŘE“
25. 12. 2014	10.00	Josef SCHREIER MISSA PASTORALIS in C Bohemica Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty Diriguje: BcA. Lucie Škrháková a MgA. Karel Bohůn
26. 12. 2014	10.00	MUSICA MAGNIFICA smyčcový a flétnový soubor Diriguje: Mgr. Světlana Přibilová
27. 12. 2014	18.00	VOX VINI-mužský sbor Diriguje: Mgr. Světlana Přibilová
29. 12. 2014	10.00	SCHOLA
3. 1. 2015	19.00	koncert Čas radosti, veselosti - účinkují Štěpánští koledníci a Matin Novák Band
11. 1. 2015	10.00	Josef SCHREIER MISSA PASTORALIS in C boemica Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty Diriguje: BcA. Lucie Škrháková a MgA. Karel Bohůn

JOSEF SCHREIER

MISSA PASTORALIS IN C BOHEMICA

Pro letošní vánoční svátky Božího narození Svatováclavský sbor a orchestr připravil mimo jiné mši u nás prováděnou poprvé, i když datum jejího vzniku sahá až do poloviny 18. století. Jedná se o dílo snad nejvýznamnějšího barokního moravského skladatele okruhu kantorské tvorby Josefa Schreiera.

Josef Schreier zkomponoval někdy v letech 1755-1760 vánoční mši, která je jakousi koláží mešních textů latinských, s prolínajícími se texty ryze lidovými, moravskými, psanými v češtině z oblasti Valašska až Slovácka. Je to jedna z prvních, ne-li vůbec první mše s českým textem. Základem jsou pastorely - drobné scény s pastýřskými náměty, vyjadřující spontánní radost pastýřů z narození Páně. Její název je Missa pastoralis in C Bohemica - Moravská mše vánoční "Čuj, Miko, čuj!". Je ještě přibližně o čtyřicet let starší než známá Rybova mše „Hej mistře!“ a byla ve své době s oblibou hrána nejen na Moravě a v Čechách, ale i v Uhrách nebo v Polsku. Pak ovšem upadla do zapomenutí, možná právě popularitou Rybovy "Hej mistře" a asi 150 let o ní nikdo nevěděl. Teprve v roce 1983 ji objevil hudební badatel Jan Trojan v archivu benediktinského kláštera v Rajhradě. První soudobá premiéra této mše se uskutečnila v olomouckém chrámu sv. Michala v roce 2002 a od té doby ji provádějí chrámové sbory na četných kůrech. Mimo jiné o Vánocích v r. 2012 zazněla i v majestátních prostorách Svatovítské katedrály v Praze.

Náš bojanovský chrámový soubor toto dílo nacvičil v obvyklém složení sboru, orchestru a sólistů pod taktovkou Lucie Škrhákové.

Karel Bohůn

NOVOROČNÍ

Věra Gajdošíková

Pár slov, pár veršů
trocha přání,
pár ohlednutí, vzpomínání...
už zase rok je pryč...
Co všechno nás v něm potkávalo...
Nebylo toho věru málo,
však čas zahodil klíč...
Nic už se z něho
vrátit nedá;
ať slunná chvíle,
nebo šedá,
všechny jsou minulostí...
Život je těžký,
však přec krásný,
člověk v něm smutný,
nebo šťastný
hledí vstříc budoucnosti...
Ač život nám dal
mnohdy pěsti,
tak zpomeňme na bolesti,
zvedněme oči výše...
Bůh uchopí nás
do svých dlaní
a dá nám svoje požehnání,
tak tichounce, tak tiše...

POSLEDNÍ DEN ROKU

Chceme si zachovat křesťanský pohled zpět; pohled na působení Boha, jeho milost a z toho čerpat velkou a bezpodmínečnou důvěru.

On byl s námi i v tomto roce. On nás neopustil. Díla jeho milosti pokračovala. On nám něco svěřil, ale my mu chceme ještě víc svěřit. Máme mu svěřit, aby zde ještě víc a ještě zářivěji buďoval svou církev a chceme mu (každý z nás) říci: Vezmi mne a použij mne! Já chci všechno snášet s tebou, já se chci s tvou milostí starat o to, aby zde církev zůstávala; zde a všude, kde my věřící jsme zrcadlem před celým světem.

Bůh mne zde má nalézt připraveného, vždyť on je dost mocný, aby nechal své království znovu přijít a svou milost působit i naší slabosti. Chceme se odříkat vši malomyslnosti a nedbalosti. My smíme doufat v něho, ne v sebe, ale v něj úplně!

Všechno, co se děje a co se nám přihodí, má svůj smysl; ale často je těžké, abychom jej poznali. I v knize života má každý list dvě strany. Tu jednu píšeme my lidé se svými plány, přáními a očekáváními, ale druhou stranu vyplňuje Prozřetelnost, a to, co ona zařídí, bylo zřídka naším cílem.

Ty, který máš v rukou všechen čas, Pane, vezmi i břímě tohoto roku a proměň je v požehnání. Buď nám milostivě nakloněn a veď nás svou rukou, abychom kráčeli s jistotou.

*Dr. Jaroslav Studený
Úvahy věřících*

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice